

המסע שלך מתחיל כאן

צילום: איה בן עזרי

12 שנים עברו מאז שמסע השטח הנשי "מאגמה צ'אלנג'" יצא לדרך. מאז השתתפו אלפי נשים במסע המתגר שיוצא ליעדים אקזוטיים ברחבי העולם, חלקן אפילו חוזרות על החוויה שוב ושוב. שיחה אישית עם הנשים שעומדות מאחורי הפרויקט ועם משתתפת "מכורה" שמספרת "למה מאגמה"

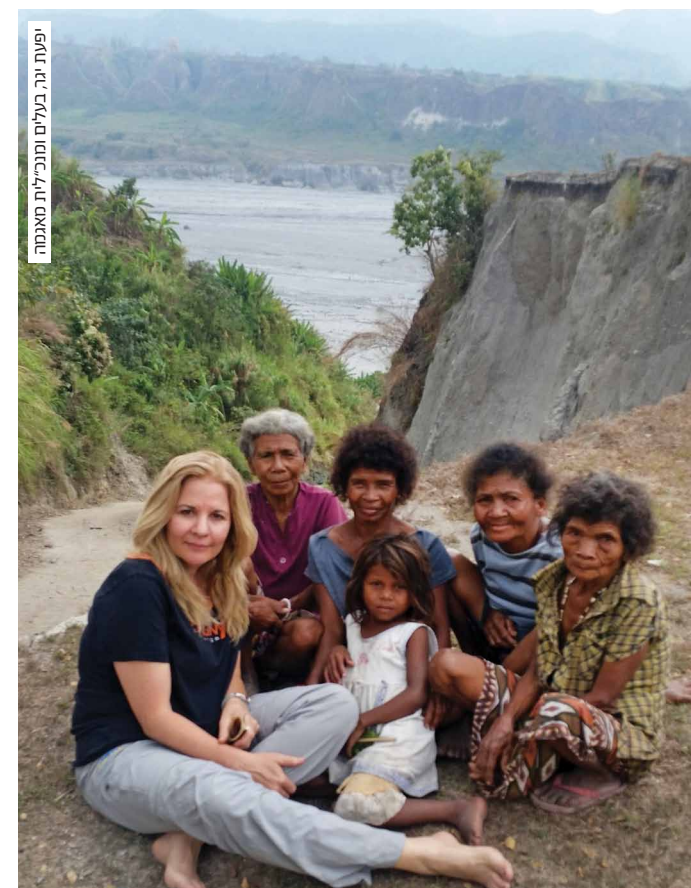
מאת: נועה אמיתי-פלד, מוגש מטעם: "מאגמה צ'אלנג"

אני מתעוררת במעבה הג'ונגל בקוסטה ריקה. לוקח לי רגע להבין איפה אני ואז להיזכר שאתמול בערב אכלנו ורקדנו עם נשות הכפר הקטן שבו אנחנו מתארחות, תקשרנו בעיקר בחיוכים ובתנועות גוף, ואז הגעתי עם עוד שלוש חברות לביתה של אחת הנשים שמארחות אותנו בכפר, שנמצא ממש בלבו של יער עננים.

ריח של קפה טרי מלווה אותי בדרך למטבח הקטן, שם אני פוגשת את חברותי לצוות שמנסות לפטפט בשברי מילים ובהרבה חיוכים עם המשפחה שמארחת אותנו. מתברר שאת הקפה הם טחנו הבוקר מפולי קפה שהם מגדלים בעצמם. עכשיו הם קוראים לנו בתנועות יד לצאת איתם החוצה ולקחת איתנו את הקפה החם. הילדים, נרגשים למראה האורחות, קוטפים אגסים ומעבירים אותם לאמא, המארחת שלנו, שקולפת אותנו בסכין קטנה.

מרחוק עוטפים את הכפר הרי געש, ואני עומדת באמצע חלקת אגסים, כוס קפה ביד, טעם של אגנס בפה, לא מבינה מילה, וגדושה מרוב אושר. עוד מעט נצא שוב לדרך. שיירת הג'יפים שלנו כוללת 24 נשים שעד לפני שבוע לא הכירו אחת את השנייה ועכשיו הן לא מפסיקות לצחוק ביחד.

יציאתי למסע מאגמה צ'אלנג' כדי להבין מה זה המסע הזה ולמה כל כך הרבה חברות אמרו לי שאני חייבת לעשות את זה. חזרתי מלאה ונרגשת, ובעיקר רוצה עוד.

יפעת יגר, בעלים ומנהלת מאגמה

מה עומד מאחורי מסע השטח הנשי הגדול בישראל?

12 שנים עברו מאז הוקם פרויקט "מאגמה צ'אלנג'". מאז, יצאו אלפי נשים למסע שמגיע אל היעדים הכי אקזוטיים בעולם. הן חצו את מרחבי הסהרה, נרטבו ברפטינג במונטנגרו, התרגשו מהיפי של דרך המשי, הפליגו לאיים רחוקים בפורטוגל וגילו מנזרים קטנים בשנגרילה. בעיקר הן הפכו להיות חלק מקהילת נשים חזקה ופעילה. יפעת יגר, בעלים ומנהלת "לית מאגמה ומי שעומד/ת מאחורי הקונספט הייחודי, חולקת איתנו את הסודות: "מסעות שטח לנשים זו תורה בפני עצמה, ולפני כל דבר אחר יש פה תפירה מדויקת של מסע שמתאים לדרך שבה נשים מטיילות - למה שמעניין אותן, לקצב שלהן, אפילו לאוכל שהן אוהבות לאכול. המסע הזה הוא שילוב מנצח של הרפתקה שמתאימה בדיוק לגיל ולשלב שבו המשתתפות שלנו נמצאות: כבר פחות מתאים להן להיזרק בהודו אבל עדיין בוערת בהן התשוקה לגלות עולם, להכיר נשים חדשות ולהרגיש פרפרים בבטן".

את עצמך יוצאת לכל המסעות?

"התפקיד שלי הוא לנהל את עשרות המסעות שמאגמה מוציאה בכל שנה. יש לנו צוות גדול של יותר ממאה אנשים, כך שבכל מסע של מאגמה צ'אלנג' יוצא צוות גדול במיוחד שמוביל ומנהל את המסע. הצוות הזה כולל מדריכה, מלווה חברתית, רופאה עם ציוד רפואי המתאים לשטח וצוות מנהלה ולוגיסטיקה שנוסע ברכב נפרד וכולו כמובן - נשים. גם במאה ה-21, לראות קבוצה של נשים מחליפות גלגל או נוהגות בשיירה של ג'יפים במדינות זרות - זה עדיין לא מראה שכוח, ועוד יותר נדיר זה שאת כל הדבר הזה גם מנהלות נשים: מתנהלות מול המקומיים, מקבלות החלטות, מובילות את השיירה בשטח בעולם שנחשב לגמרי גברי.

"הצוות, שכולו כאמור נשים, עושה את זה לא רק בשלמות אלא גם ברוח טובה, בחיבור ובשיתוף פעולה, מתוך הבנה עמוקה שההצלחה של האחת היא ההצלחה של כולן. מהבחינה הזאת הצוות המוביל בעצמו הוא סוג של מודל לשיתוף פעולה נשי. "וכן, אני מצטרפת למסעות מדי פעם, בעיקר כשאנחנו פותחים מסלול חדש, כשיש משהו שצריך לבדוק, או כשאני פשוט מתגעגעת וצריכה להטעין את עצמי בכוח הזה שמסע טוב מעניק לך".

אני מודה שעם כל העניין של השטח, התפלאתי כמה היה לי טעים במסע.

"אחד הדברים שמייחדים את המסעות שלנו זה ההפקות, ההפתעות, החשיבה על הפרטים הכי קטנים ומיקסום החוויה. זו יכולה להיות מכונית קפה שנשלפת ומתחברת למנוע, ופתאום מוגש לך אספרסו עם נגיעת חלב מוקצף בדיוק בנקודת התצפית המרהיבה ביותר באפריקה, או הרגע הזה שאת יוצאת מרפטינג בנהר, קופאת מקור וגזורה מאושר, ומחכה לך שולחן מקושט ועליו סיר של סחלב חם מוגש עם פאי דובדבנים מקומי שנאפה הבוקר, טריטרי. נדמה לך, ולא נדמה לך, שחשבו רק עלייך, ורוצים שיהיה לך טוב".

שרון פרנקו, מנהלת פרויקט מאגמה צ'אלנג', מספרת: "גם אחרי עשרות מסעות ליעדים רבים בעולם, זה מרגש בכל פעם מחדש - כאילו שזה המסע הראשון שלי. בכל מסע קורה קסם, פלא, נס קטן באמצע החיים".

את יכולה לתאר את הקסם?

"זה מתחיל בתחושת הגילוי, הראשוניות, המפגש הבלתי אמצעי עם נופים ומקומות. הג'יפים מאפשרים לנו להגיע למקומות לא מותירים. זו נגיעה במשהו ראשוני, אמיתי וחזק שמחלחל לגוף ולנשמה של כל אחת מחברות הקבוצה. זו היכולת לרקוד ולשמוח באמצע שום מקום, להרגיש קרבה מיידית, חברות ואמון, ואפילו אהיב עוז ואומר אהבה.

"אני יכולה להגיד בכנות שאנחנו, חברות הצוות, יוצאות מגדרנו כדי להפיק חוויה נהדרת ומפוארה, כדי להיות מאגמה. וכשאני כל כך מתרגשת בעצמי, איך מי שמולי לא יפרוץ בריקודים? אני יוצאת למסעות בשביל זה. בשביל הברק בעיניים, בשביל הריקוד בפסגת ההר, בשביל המרחב הזה שמאפשר לי לחזור לעצמי מדי פעם, שצריך כנראה לנסוע די רחוק כדי להגיע עד אליו. זה ממלא אותי יותר מכל הר ומכל נחל". "הערך המוסף של מאגמה צ'אלנג'", מספרת יפעת יגר בגאווה, "הוא ערך הקהילה. מראש אפשר לומר שנשים שיוצאות למסע כזה הן נשים שיש להן תכונות אופיי של סקרנות, של חברותיות ושל נכונות לצאת מאזור הנוחות, ולכן החיבורים במסע נוצרים בקלות, אבל היציאה למסע היא רק הדלת שדרכה מצטרפים למעגל חברתי שאני לא מכירה כמותו.

צילום: איה בן עזרי

צילום: איה בן עזרי

"נשים מכל הארץ, ממוגן גילאים, ממוגן תחומי עיסוק ותוכן, נתרמות בכל כך הרבה מישרים אחת מהשנייה - החל בהיבט הרגשי והחברי ועד להיבט המקצועי. חברויות אמיצות וחזקות של נשים שנפגשו באמצע החיים ומוצאות שפה משותפת ואמון הדדי. נשים שנותנות אחת לשנייה מקום וכוח. נוצרים קשרים, נבנות יוזמות, נרקמות חברויות שכן הרבה מעבר למסע מסוים, הן חלק מהמסע של החיים".

רעות אביטל, 37, ממושב תקומה שבנגב, היא עורכת דין נשואה ואמא לארבעה ילדים. רעות כבר השתתפה בשלושה מסעות של מאגמה צ'אלנג', ונדמה לי שאלה לא המסעות האחרונים שלה.

רעות, איך הגעת למסע מאגמה צ'אלנג'?

"בתקופת הקורונה כשאי אפשר היה לצאת לעולם, פתחו במאגמה צ'אלנג' כמה מסעות שהתקיימו בארץ. לא חיפשתי, אבל כנראה שזה בדיוק הדבר שהייתי זקוקה לו, ולא ידעתי לקרוא לזה בשם. בלי הרבה היסוסים ובלי להכיר אף אחת - נרשמתי, זה שהגעתי למסע בלי אף חברה, איפשר לי להביא את עצמי מהמקום הכי אותנטי, הכי כן, בלי לחשוש מה יחשבו עלי."

זה היה משחרר, זה היה מרגש, וזה היה משמח. היה שם הכל, כל קשת הרגשות הייתה במסע הזה. אני אוהבת לטייל בארץ, אבל מעולם לא חוויתי דבר כזה. לא הפסקתי להתפעם מהפרויקט הזה שנקרא מאגמה".

ספרי על רגע מיוחד מאחד המסעות?

"המסע האחרון שאליו יצאתי היה למרוקו, זה היה מסע משותף של נשים דתיות וחילוניות. ברמה הטכנית, זה אומר שצוות המנהלה יצא מגדרו בשביל להכין לנו כולנו אוכל כשר, וזה אומר שבשישי-שבת לא נסענו אלא טיילנו ברגל. ברמה הרגשית אנושית, זה אומר עוד הרבה דברים: חיבור והקשבה וחברות מיוחדת שנוצרה שם. היה איזה רגע בערב שבת שבו ישבנו כולנו במתחם האירוח המקומי. התפתחה שיחה על מזל ועל אמונה שבה כל מי שרצתה יכלה לדבר. הרגענו מספיק בנוח לפתוח את הלב בפני נשים שעד לפני כמה ימים היו זרות לחלוטין, וזו הייתה שיחה מרתקת ומרגשת. למחרת, בשבת בבוקר, יצאתי עם אחת החברות מהמסע לרוץ בכפר. זה הרגיש כמו מקום שעצר מלכת לפני מאות שנים. כמו בסרט. חלפנו על פני בתי הבוץ הקטנים ליד הנהר הזורם, ולקראת סוף הריצה טיפסנו על תלולית גבוהה, וראינו את הנוף שהקיף אותנו ב־360 מעלות. 1...2...3... צרחנו את הנשמה! ואז התגלגלנו מצחוק. זאת ללא ספק ריצה שלא אשכח בחיים. אני חושבת שכל אישה צריכה לפחות פעם בחיים מסע אחד של מאגמה, אבל במחשבה שניה, זה בעייתי".

למה?

"כי זה ממכר. אם את חושבת שתעשי את זה פעם אחת, התשובה היא לא, את תרצי עוד".

שרון פרנקו מנהלת פרויקט מאגמה צ'אלנג' | צילום: איה בן עזרי